

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: RIIMBREV TIL FRØKEN W.

Citation: Aarestrup, Emil: "RIIMBREV TIL FRØKEN W.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare02val-shoot-workid67535.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

RIIMBREV TIL FRØKEN W.

Lyset er tændt; paa den varmende Jernovn Røgelse kastet;
Blæsten kan slaae med Regn Ruden saameget den vil.
Her, i mit eensomme Huus, er Gulvteppet strakt under Foden,
Og for den kølige Dør hænger det lunende Filt.
Fjernt jeg hører kun Børnenes Skrig og den syngende Amme,
Tagets bestandige Dryp, Stormens urolige Lyd.
Om mig er Stilhed. Tankerne vaagne om dem, som er fjerne,
Skilt fra mig ved et Rum, Sjælene ei kan for- staae.
Tankerne vaagne om dem, de Venner, der nylig forlod os.
For i den brogede Stad Vinterens Lede at fly.
Tankerne vaagne om dig, Veninde, du Blide af Hjertet,
Englen for mine Smaa, Husets fortroligste Gjæst.
Gjerne en Stund om den lysende Arne vi trykked os sammen,
Vexled skjemtrige Ord, havde vi dig i vor Ring.
Men paa Papiir, med konstige Skriftræk nøder mig Skjæbnen
Langsomt udtrykke det, Læben kan gjøre saa let.
Lad da et venligt Brev erstatte det venlige Haandtryk,
140 Versets elegiske Form Øiets sædvanlige Blik.
Gjenkjend Tankernes Spring og Ordenes lette Forvirring!
Mærk i Rhytmernes Takt noget, som ligner min Røst!
Dig, som jeg veed med mig i Forening elsker det Skjønne,
Dig, hvis følsomme Sjæl ærer det Gode saa høit!
Hilsen bringer jeg Dig, fra mig det kjærligste Budskab
Hilsen fra mine Børn, Hilsen og Kys fra min Viv.
Haabet vi nære, at Reisen gik godt, at karsk ved dit Sybord,
Nu, da det hælder mod Nat, sysler din flittige Haand;
At dine fagre Veninder, de ædle Døttre af Manden,
Der, Odysseus Hig, tumles fra Strand og til Strand,
Kyndig paa Alt, hvad Jorden og Havet vidunderligt eier,
Alle befinde sig vel, alle med Glæde i Sind
Gjensaae Absalons myldrende By og de ragende Taarne
Alle, som savnende vi, venligt erindrende os.
Beed dem, over den glimrende Omgangs tusinde Fortrin, ei glemme
Hvem, uden Smiger og Skrømt, er dem hengivne og tro,
Hvem deres Gjenkomst hid til Fædreneborgen opliver
141 Som, med den kommende Sol, Blomsternes tidlige Flor
Hils dem tusinde Gange, saavel som Grev Julius han der
Altid minder mig om Shakspears dybsindige Prinds,
Han, hos hvem jeg ei veed hvad meest fortjener Beundring,
Enten det barnlige Sind, eller den skjærpede Kløgt
Her er Tingenes Gang den sædvanlige jævne og brede
Rødsand buldrer af Storm, Skipperne ventes med Angst
Stundom Aftnen forsamler en Flok om det duftende Theebord,
Strikkepindene gaae, Ørnene, Tungerne med.
Veed De, at Schwensens igaar var i Nykjøbing, spørger en Jomfru -
Ja, og idag kom han hjem, svarer jeg, glad ved min Kløgt.
Gud, har de Vaserne seet, som Snedkerne satte paa Porten?
Nei, mit Øie kun traf Laser paa Portens Betjent
Kroyers er hjemme idag, og Heidenheims er hos Hirsches
Virkelig? Andre har sagt, Hirsches hos Heidenheims var.
Ynder man meer en Aand og Gemyt anstrengende Sysse,
Taler et Fiirkløver snart Kortenes mystiske Sprog.
142 Saadan gaaer Tiden hen; man lever, skjøndt neppe det mærkes;
Deri, troer jeg, bestaaer just det lyksalige Liv.
Himlen er immermørk, indsvøbt i Skyerne, tragisk,
Ikke en Rift, som er lys, ikke en Plet, som er blaa.
Meer langmodig, veed jeg, Camelen ei drager i Ørken,
End paa Bøndernes Vogn jeg den moradsige Vei;
Ingen Bjørn i Hi, paa Mus og visnede Blade

Lægger sig bedre til Ro, sugende Labben, end jeg.
Luunt, som Murmeldyr i Savoyens takkede Bjerger,
Børnene lave sig til Vinterens døsig Nat;
Ingen Lama i Græsset ernærer sit diende Afkom,
Mere tro, end min Viv ammer sin nykterne Alf
Jorden, opblødt af Vand, bedækkes af evige Taager,
Og fra den dryppende Qvist løfter kun Kragen sit Skrig -
Skulle vi derfor af Dvalen, som Kulden bebuder os, vækkes,
Før den regngraaluft lysnes af stærkere Sol,
Fyld, Veninde et Blad med Sjælens hellige Varme,
Send os en yndig Bouquet friske og duftende Ord.